

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen er rettet mod Rettens dom af 14. maj 2014 i sag T-160/12, hvorved Retten frifandt Kontoret for Harmonisering i det Indre Marked (Varemærker og Design) i den sag, der var blevet anlagt af Adler Modemærkte AG til prøvelse af afgørelse truffet den 3. februar 2012 af Andet Appellkammer ved Harmoniseringskontoret (sag R 1955/2010-2) vedrørende en indsigelsessag mellem Blufin SpA og Adler Modemærkte AG.

Appellanten har fremsat følgende appelanbringender:

1. Det gøres for det første gældende, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i EF-varemærkeforordning 40/94. Idet Retten udledte ligheden mellem tegnene og risikoen for forveksling af de varemærker, der skal sammenlignes, af overensstemmelsen mellem tegnbestanddele, som svarer til et rent beskrivende fagudtryk for varernes beskaffenhed (nemlig »marineblå« som farveangivelse for de varer, der bruges for de varemærker, der skal sammenlignes), og — da der ikke foreligger fornødent iboende særpræg — af den relevante kundekreds ikke anses for at være en angivelse af varens handelsmæssige oprindelse fra en bestemt virksomhed til afgrænsning af varer fra andre virksomheder, fortolkede den denne bestemmelse og den faste retspraksis vedrørende bestemmelsen om lighed mellem tegnene og risikoen for forveksling forkert. Retten underkendte endvidere det retlige begreb beskrivende angivelse i denne sag, fordi den ikke anså »marineblå« for at være beskrivende for de varer, der bruges for varemærket, nemlig beklædningsgenstande, eller for at være en væsentlig egenskab ved varen.
2. For det andet er den appellerede dom blevet afsagt på grundlag af fordrejede omstændigheder. Retten afviste den varebeskrivende betydning af fagudtrykket »marineblå« (på de forskellige landes sprog — navnlig på fransk og italiensk) for de omhandlede varer i klasse 18 og 25, selv om det var ubestridt mellem parterne, at de tegn, der skulle sammenlignes, inkorporerer et rent beskrivende fagudtryk — nemlig »marineblå« på de forskellige EU-sprog — og varemærket til støtte for indsigelsen fra det italienske »blu marino« og det ansøgte varemærke fra det franske »marine bleu« er blevet lidt ændret af disse fagudtryk. Desuden har indsigelsesafdelingen og appellkammeret ved Harmoniseringskontoret under tidligere administrative procedurer positivt fastslået, at »marineblå« (på de forskellige europæiske sprog) er et beskrivende fagudtryk for varer. Denne konstatering er Retten bundet af.
3. For det tredje er afgørelsen i forhold til præmisserne i Rettens dom med hensyn til den angiveligt ikke-varebeskrivende betydning af »marineblå« selvmodsigende og behæftet med en begrundelsesmangel. Retten fastslog selv i præmis 54, at bestanddelene i de tegn, der skal sammenlignes, betyder den omhandlede farvetone. I præmis 55 fastslog Retten derudover, at denne betydning var »åbenlys«.
4. For det fjerde er den anfægtede afgørelse blevet truffet på grundlag af bestemmelser, der ikke er anvendelige, nemlig bestemmelserne i forordning (EF) nr. 207/2009 ⁽¹⁾. Den ret, der skal finde anvendelse, er forordning (EF) nr. 40/94 ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker (EUT L 78, s. 1).

⁽²⁾ Rådets forordning (EF) nr. 40/94 af 20.12.1993 om EF-varemærker (EFT L 11, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunale civile di Trieste (Italien) den 21. juli 2014 — Florin Lazar, lovligt repræsenteret ved Luigi Erculeo mod Allianz SpA

(Sag C-350/14)

(2014/C 351/05)

Processprog: italiensk

Den forelæggende ret

Tribunale civile di Trieste

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Florin Lazar, lovligt repræsenteret ved Luigi Erculeo

Sagsøgt: Allianz SpA

Præjudicielle spørgsmål

Der ønskes oplysning om den korrekte fortolkning af artikel 4, stk. 1, i forordning (EF) nr. 864/2007⁽¹⁾ om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II-forordningen), hvor det bestemmes, at »på en forpligtelse uden for kontrakt, der udspringer af en skadevoldende handling, [anvendes] loven i det land, hvor skaden indtræder«, og navnlig:

- 1) Hvordan skal begrebet »det land, hvor skaden indtræder«, som omhandlet i artikel 4, stk. 1, i forordning (EF) nr. 864/2007 fortolkes i forhold til krav om erstatning for økonomisk og ikke-økonomisk skade, som fremsættes af slægtninge til en person, der er omkommet efter et trafikuheld i den medlemsstat, hvor retten er beliggende, såfremt disse slægtninge er bosat i en anden medlemsstat og dér har lidt den omhandlede skade?
- 2) Udgør den økonomiske og ikke-økonomiske skade, som slægtninge til en person, der er omkommet efter et trafikuheld i den medlemsstat, hvor retten er beliggende, har lidt i deres sædvanlige opholdsland, med henblik på anvendelse af artikel 4, stk. 1, i forordning (EF) nr. 864/2007 en »skade« som omhandlet i den første del af artikel 4, stk. 1, eller »indirekte følger« som omhandlet i den anden del af samme bestemmelse?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007, af 11.7.2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II-forordningen) (EUT L 199, s. 409).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af High Court of Ireland (Irland) den 25. juli 2014 — Maximillian Schrems mod Data Protection Commissioner

(Sag C-362/14)

(2014/C 351/06)

Processprog: engelsk

Den forelæggende ret

High Court of Ireland

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Maximillian Schrems

Sagsøgt: Data Protection Commissioner

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er en uafhængig person — der ved lov er tillagt opgaven med administration og håndhævelse af databeskyttelseslovgivningen — ved vurderingen af en klage, der er blevet indgivet til den pågældende, over, at personoplysninger overføres til et tredjeand (i dette tilfælde USA), hvis lovgivning og praksis det påstås ikke indeholder tilstrækkelig beskyttelse for datasubjektet, fuldstændig bundet af konklusionen i en fælleskabsundersøgelse, hvori der konkluderes det modsatte og som er indeholdt i Kommissionens beslutning af 26. juli 2000 (2000/520/EF⁽¹⁾), henset til artikel 7, artikel 8 og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (2000/C 364/01⁽²⁾), og dette trods bestemmelserne i artikel 25, stk. 6, i direktiv 95/46/EF⁽³⁾?
- 2) Eller alternativt kan og/eller skal den person, der varetager hvervet, foretage en egen undersøgelse af forholdet i lyset af den mellemliggende udvikling i de faktiske omstændigheder, der har fundet sted, siden Kommissionens beslutning blev offentliggjort?

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning af 26.7.2000 i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 95/46/EF om tilstrækkeligheden af den beskyttelse, der opnås ved hjælp af safe harbor-princippet til beskyttelse af privatlivets fred og de dertil hørende hyppige spørgsmål fra det amerikanske handelsministerium (meddelt under nummer K(2000) 2441) (EFT L 215, s. 7).

⁽²⁾ Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder EFT L 364, s. 1).

⁽³⁾ Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24.10.1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT L 281, s. 31).